

Videre bør nævnes § 16, hvorefter Udgifter, der skyldes Mandens til Straf eller Erstatning forpligtende Forhold, kunne af Hustruen kræves erstattede af hans Særeje eller Part i Fællesboet, naar det en Gang deles. Det er et lille Afdrag paa det Retfærdighedskrav, en Hustru har, naar Fællesboet ødelægges ved den Slags Forhold fra Mandens Side, og dette bør ogsaa fremhæves. At noget lignende kommer til Anvendelse, naar Hustruen forser sig efter § 13, 2det Stykke, er ikke andet, end hvad Billighed kræver, og det har jeg ikke noget at indvende imod, det er for Resten ogsaa noget nyt. — Endelig kommer det andet, som jeg ved Siden af Reglen om Hustruens Myndighed fremhæver som det væsentligste Fremskridt ved dette Lovforslag. Det er Reglen i Kapitel V, om den Adgang, der hjemles Hustruen til at faa Formuefællesskabet hævet under Ægteskabet. Nu er det jo saa, at naar Manden ødelægger Fællesformuen, som mulig kan være helt eller for største Delen indbragt af Hustruen, har denne intet andet Middel, forudsat hun ikke kan faa Manden umyndiggjort, end at begære Separation; og der er efter min Mening ikke nogen Grund til at tvinge hende dertil, naar det, hun ønsker, er noget mindre, naar hun kun ønsker at faa Formuen beskyttet, men for øvrigt ikke har noget imod et fortsat Samliv med Manden, eller naar hun i alt Fald for Børnenes Skyld, til hvilke der jo i dette Forhold bør tages det allerstørste Hensyn, er villig til at bringe det Offer, som et fortsat Samliv med Manden kan være for hende; naar ikke hun forlanger mere end Beskyttelse for Formuen, bør man ikke gøre det nødvendigt for hende at gaa videre til den i alt Fald delvise Ophævelse af Ægteskabet, som Separationen er. Det er derfor en særlig god Ting, naar man som i Kapitel V hjemler hende Adgang til at faa Formuen delt, saaledes at hendes Halvdel altsaa fremtidig bliver hendes Raadighed undergivet og derved beskyttet mod Mandens Handlinger. Det er en Indretning, man har haft i Sverige i mange Herrens Aar, i alt Fald siden 1862, og faaet indført i Norge ved Loven af 29de Juni 1888, som jo i det hele ligger til Grund for dette Forslag. Der har været indvendt mod den Ordning, her foreslaas, at det er Øvrigheden, som skal afgøre, om Hustruen maa faa Formuen delt eller ej, afset fra § 29, som giver hende en ligefrem Ret dertil i to nærmere betegnende Tilfælde. Der vil jeg sige, at jeg foretrækker langt Bestem-

melsen, som den nu staar, fremfor, som fra anden Side bragt i Forslag, at ty til Domstolene. Der kunde være Spørgsmaal om at give Hustruen selv større Indflydelse paa Spørgsmaalets Afgørelse, men naar hun skal være afhængig af andre, tror jeg, Erfaringen har lært, at Hustruen da er bedre hjulpen med den udøvende Magts Bestemmelser end med Domstolenes. Det er Domstolene, der i de to Hundrede Aar, der ere gaaede siden Christian V Tid, have berøvet Hustruene deres Myndighed, medens min Erfaring er, at der har været aabne Øren hos den udøvende Magt for en Hustrus Klager. Hele den bestaaende Praksis med Hensyn til den lette Adgang til Separation fra en Mand, der mishandler, det være sig legemlig eller økonomisk, sin Hustru, er indført ved Øvrighedspraksis. Saa ganske bortset fra, at det sikkert vil føre til langt større Forsinkelser, om Domstolene fik denne Sag i deres Hænder, end om Øvrigheden fik den, tror jeg, at Hustruen er vel tjent med at have den udøvende Magt at holde sig til fremfor den dømmende. Naar, jeg vil dog i denne Forbindelse sige med Hensyn til den dømmende Magt, at Hustruen i den senere Tid har haft al Grund til at være tilfreds med den Maade, hvorpaa Domstolene have fortolket hendes Ret efter Christian V. D. L. 5—1—13 til at gøre Gæld paa Fællesboets Regning. I den Retning have de trukket Loven saa langt, den paa nogen Maade kan trækkes til hendes Fordel, saa der er ganske vist noget, hun bør takke dem for.

Dette er, hvad jeg vil fremhæve af de Fremskridt, der ligge i det foreliggende Lovforslag, og jeg tror, at denne Oversigt vil blive erkendt for at være fuldstændig. — Naar jeg siger, at der ingen *Tilbageskridt* er i Lovforslaget, betyder det ganske vist ikke meget, for det var ikke godt muligt at komme længere ned end den bestaaende Tilstand; naar hun er retløs, kan man ikke godt gøre hendes Stilling værre. Det eneste Punkt, hvor hun nu har en Ret, er Loven af 7de Maj 1880; den kunde jo være berøvet hende, og derfor vil jeg fremhæve, at det er selvfølgelig ikke sket, Indholdet af denne Lov findes ordret gentaget i § 26. Der kunde maaske nok være noget, man kunde ønske forandret, til Hustruens Fordel, men det er ikke af den Betydning, at jeg skal dvæle videre derved.

Hvad er det da for *Mangler*, Lovforslaget indeholder? Hvad er det, der kunde ønskes tilføjet? Ja, det kommer naturlig-